

Setmanari humorístich, popular y catalá de bona mena,
DESLLIGAT DE TOT PARTIT POLITICH.

SORTIRA CADA DIVENDRES

Se trobará en tots los kioscos de la Rambla y demás llocs de venda de periòdichs.

Encàrrechs y correspondència: carrer de Barbará, núm. 16 bis, entressol, porta 1.^a

Número solt, 5 céntims. --- Suscripció per un any, 3 pessetas.

SUMARI: Text: De tot arreu — Moscas d' ase. — A la Associació de Pares de familia (poesia) per *J. Mistos de Mollet*. — ¡Ara es lo temps!, per *S. Abó*. — Caldeix, (poesia) per *Ilime Laucsap*. — Lo rovell del ou, per *V.* — La Formiga y la Mustela, per *V. de C.* — Gat per llebra, poesia, per *L. Mata Ratas*. — Correspondència, per *Pau*. — A la vora del foch. — Trenc-a-closcas — Correspondència.

!! MALEHIDA BESTIA !!

Mentres la lloca covi no s'acabarán los polls.

DE TOT ARREU

Los catòlics que s' troban avuy á Bélgica en lo poder, son una prova viva de que de la Iglesia y dels homes religiosos poden solsament los treballadors esperar protecció contra la tirania d' amos positivistas que volen enriquirse ab la suor dels jornalers.

No passa día sens que 'l poder públich doni á Bélgica mostras ostensibles del seu interès pels obrers. Ultimament lo ministre del treball ha ordenat que 's fassin en tot lo país experiències per averiguar les ventatjes que en la pràctica poden obtenirse de la obligació legal del salari mínim.

Lo Rvnt. P. Salesiano Francesch Agosta ha mort en la Patagonia víctima del seu deber al travessar lo riu Nequen.

Lo P. Angosta deixeble molt estimat del immortal Don Bosco era un sacerdot exemplar que tan sols tenia 33 anys.

De com predican la justícia los masons.

Per motius d' economia lo govern francés suprímí la Facultat de Teologia de la Sorbona, antiquíssima escola que ha donat molts grans homes á Fransa, pero are ab ocasió de la discussió del premissupost s' ha vingut en coneixement que l' Estat seguia subvencionant la Facultat de Teologia protestant.

¿Perqué? Perque 'ls protestants manan, junts ab los masons y los jueus.

Per una part no deixa de esser consolador que tinga que acudir-se a les subvencions per sostenir cátedres del error. Axó prova que, gracies á Deu, la maldat no impera tan com sembla.

En los instituts oficials de la nació vehina hi han no més que 53.493 deixebles y d' aquestos l' Estat paga la pensió y educació de 6.369. En altres establiments d' ensenyança governamental ó municipal hi van uns 30.000 alumns y 42.117 pensionats.

Se veu donchs que ab tot y los grans sacrificis que l' Estat s' imposa per pobiar los banchs de la seva ensenyança laica y atea no consegueix lo seu objecte.

Es de lamentar, no obstant, que los que no volen aquesta ensenyança pels seus fills, y que son los més, com demostren les xifres precedents, tinguen que pagar dues vegades, obligats á contribuir á pesar seu, al sosteniment de tals escoles.

No es menos trist que, perque corregué per la Bossa de Paris la noticia de la mort d' En Rothschild la setmana passada, 's declarés un pánich fins que aquesta nova 's desmentí.

¿De tal modo tenen monopolisats los grans mercats los nous senyors feudals d' avuy!

Actualment se publica un número aproximat de 41.000 periódichs en tot lo mon.

Los Estats-Units ne publiquen 12.700.

Europa 24.000.

De les nacions europees, Alemanya 'n te 5.540; Fransa 4.200; Inglaterra 4.000; Italia 4.420; Espanya, 870; Russia 800; Suissa 160; Bélgica y Holanda 320 cada una.

Lo diari de menor circulació es la *Gazette Imperial* de Berlin, puix tan sols se 'n tiren dos exemplars al dia, dedicats exclusivament al emperador.

El periódich més curiós es el *Hora Yocunda*, escrit per us dels cegos. Se publica á Edimbourg.

El més antich es lo *King Pau*, que veu la llum á Pekin, des de l' any 911 de la nostra Era, y que te dues edicions diaries; la del mati en paper groch, y la de la tarde en vermell.

Aquest degá de la premsa universal tira 8.000 exemplars.

Lo periódich més gran que s' ha publicat se imprimí á New-York en 1858. S' anomenava *The Illuminated Quadruple Constellation*, y tenia vuyt peus inglesos de llarch per sis d' ample.

Lo més petit de tots es *El Telegrama*, que 's tira á Guadalajara (Méxich); te quatre pulgades escasses.

Pero lo més curiós baix lo punt de vista literari, es una revista quinzenal austriaca, titulada

Acta comparationis Literarum Universitatum, que publica tots los treballs que se li envian, en qualsevol dialecte que estiguen escrits.

MOSCAS D' ASE

Les autoritats de Barcelona se reuniren ab lo bon intent de fer un regalet als soldats de Cuba per Nadal.

La idea ens sembla poch pràctica, y per lo mateix poch catalana; salvant sempre la bona intenció, per poch que 's fassa encare que siga donar una peceta per barba, se 'n necessitan 300.000. Una peceta es no res, poca festa se pot fer, després, escampats com son per tot arreu los soldats, es molt dificultós felshi arribar aquesta peceta y á mes de dificultós es perillós de que s' encallin.

Además, suposant que efectivament, que tot vagi bé, que 'l mateix dia de Nadal cada soldat tinga la peceta á la ma; ¿qué 'n fa? casi res; ni 's pot apedassar les calces ni comprarse unes espadnyes ni res, tot lo mes pendrer café y copa, si n' hi ha.

En cambi, aquestes 300.000 pecetes totes juntes, servexen admirablement per auxiliar als soldats d' aquí que tornan malmesos, per ajudar á les pobres viudes y orfens que per desgracia no 'n mancan; la esfera d' acció es mes petita, se pot vigilar mes y 'ls resultats son mes practichs y necessaris.

Los senyors de Madrid acaban de fer una nova injuria á nostra terra, sembla que 'ls hi fem nosa; s' ha creat lo Comité per la próxima Exposició de París prescindint de posarhi cap representació de Catalunya.

En la última Exposició Universal de París la secció espanyola era partida en duas parts, la *meitat* l' ocupava solament Catalunya, l' altre meitat tot el restant d' Espanya, y dugas instal·lacions que hi havia al mitg de la Sala eran també catalanes.

Y axis se 'ns paga el lluhiment que nosaltres donem á n' aquestes manifestacions al estranger, axis entenen la justícia la gent de Madrid.

Ja deya be D. Jaume d' Aragó que eran gent orgullosa y de molta ufana, ab tal d' abatre als demés, que s' ensorri la Espanya: perque si 'ls catalans dexessen de concorrehí y 'ls vascos lo mateix me sembla que no podrien presentar gran cosa mes *quegallos* y *flamenquismo* y si molt s' hi empenyessen, una carcassa de lleó.

Lo mes trist del cas es que la societat del Foment d' aquí ha fet la miseria de pidolar ploriquejant á n' el ministre, que 'ls fiqués á n' el Comité dit; ¿aixís enteneu la dignitat? ¿no vos n' entreuen? donchs aneusen y tracteu directament ab els de Paris; val mes anar sols... que viurer de caritat.

Diuen que Inglaterra es lo gran país pel comerç. Ho seria si devant no tingués Espanya. Posats á vendre, hi ha empleats que, no la camisa, la consciencia y la vergonya 's venen com á cosa corrent.

Ara surten ab que alguns examinadors del tribunal de telegrafistes se cobraven divuyt ó vint mil duros per aprobar als aspirants.

¿Ja compreném perque 'l telégrafo va tant bel? Per axó será que 'ls yankees diu que volen venir á pèndren modelo.

Lo que ni axis sabem veurer es la causa de que s' atrassen mesos y mesos les pagues dels pobres *ordenances*, que no cobran mes que *sirals*.

Peró ¿qué volen ferhi? Aquell pobre marqués, desde que pel teléfono 's pot parlar catalá deu estar tan desorientat que no sap lo que li passa.

Una colla d' esculptors catalans se preparan per anar á Madrid á fer oposicions per una plassa d' ajudant de les classes de Llotja, pagades per la Diputació, de modo y de manera que per alcansar una miseria tenen de fer un gran gasto, perque l' anar á Madrid y pagar dispesa una mesada, val forces quartets. La major part dels qu' hi van no 'ls en sobran pas gayres de quartos, pro no hi fa res, l' Estat directa ó indirectament te de cargolar y espremer tan com

puga: acapararho tot, aquesta es la consigna; tot á Madrid per tapar boques de sufragi, tot á Madrid per corrompreho tot, per imposar arreu sa manera d' esser, *su salero*, y matar d' arreu tota iniciativa que puga felshi sombra.

Y la nostra Diputació tan trempada, com si res, feta un estaquirot del quefe que tot ho resol al compás de *uno, dos, tres, cuatro*.

Copiém d' un periódich que ni tant sols per paper per us reservat serveix perque tot just por agafarse ab pinces de por d' embrutarse lo següent:

«Moscas d' ase» titula LA BARRETINA una secció en que s' ocupa de la *tarantela* qu' hem fet ballar als *toca-campanas* y de las *xirigotas* ab que l' *home de las dugas naturalesas*... intenta desviar lo ridícul que li ha caygut á sobre.

«¡Moscas d' ase!» Ara veyéu quina gracia tenen aquets entramaliats *chucla ciris!*... ¡Totas se las pensan!

Ab tot, acceptém, com enrahonada, la denominació de LA BARRETINA y confessém gustosos que ningú com las *ratas de sagristia*, sab batejar las cosas, á causa potser de la mateixa pràctica...

Las nostras moscas (qu' als *toca-campanas* 'ls hi fan l' efecte de *moscas de Milán*) per surtir á la Rambla del Mitj, han de passar precisament pe 'l carrer de Barbará y allí en la redacció del company *carcunda* fan la primera estació—¡las olivetas com si diguessim!—en la sabrosa pell dels *solipedos* catòlics...

En quant á nosaltres, ab l' *insecticida Gior* al costat, nos rihém de las *moscas* sigan ó no d' ase, y tant si venen del carrer de Barbará com de la Rambla del Mitj.

Y apart de l' *insecticida*, cónstili també al *eco dels escolans*, que... ¡sabém espolsarnos las moscas!

Axó no necessita comentaris. El mes autoritat per ferlos es lo festiu escriptor Pepet del Carril que té l' mal gust de ser avuy lo director d' aquest... paperot, y no 's recorda que més de una vegada trucá á la porta de LA BARRETINA enviantli composicions que 's publicaren perque no tenian lo tuf de la gent de *La Tomasa*.

De manera que, conexas la índole del nostre setmanari, es estrany que s' avingués á formar ab los *solipedos* de que parla.

¿Com hi ha mon!

Los que tenen la ictericia tot ho veuhén groch. Lo mateix los hi passa á certa gent. Aficionada al *vert*, qu' es menjar pels ases, no s' trova en lo seu element mes que quan tira cosses.

A la Associació Pares de familia.

Avant ab la vostra empresa:
les critiques despreciau
y ab vostres sentiments nobles
aquest món regenerau.

Cada llágrima axugada,
cada consol al doló,
del cel en l' hermosa escala
adelantan un grahó.

Jo us admiro, jo us venero
apostols de la virtut
que de la misericordia
haveune fet vostre escut

Avant, destruihu el vici;
corregiu al delinqüent,
ampareu tota desgracia
ab noblesa y sentiment.

No desmayi lo vostre ánim,
no dexeu eix món de plors
y aculliu dins vostra vesta
á tants y tants pecadors.

No es esteril no, la obra
qu' afanyosos perseguíu:
fruyts de moral sabrosíssims
ja ab la tasca reculliu.

Fruyts de moral qu' alimentan
y que el cor fan revivir,
ensenyant d' eix món l' objecte
y de lo cel lo camí.

De la ovella esgarriada
sou vosaltres lo pastor;
del orfanet que trist plora
ne sou també l' protector.

Ditxosos mil cops vosaltres
que 'l remey sabeu trobar

d' aquest social problema que se 'n diu, regenerar.

Ditxosos, oh si, ditxosos; treballem ab fe y plaher, que de les feynes, la vostra n' ocupa lo lloch primer.

J. MISTOS DE MOLLET.

Mollet Octubre 1896.

PARA ES LO TEMPS!

¡Pobra María! Feya tres mesos que era casada y encara no m' havia vagat de veure com li probava la lluna de mel.

Era un cap-vespre fret, de principis de Desembre, que m' decidí á visitar los nuvis.

Ell feya poch qu' havia tornat del despatx, y s' estava llegint, mentres la María tallava un cosset.

—¡Olal! ¡Olal! Vaig dirli.

—Es per la conferencia, respongué ella.

Y m' explicá, ab senzillesa, una costum per demés bonica, que practiquen algunes senyores de Barcelona, iniciada per un virtuós Sr. Bisbe.

Durant l' Advent, que es temps destinat per la Iglesia á preparar los cors y les ánimes á rebre á Jesús infant, destinen un ratet cada día á cusir robeta de criatureta, fent una panera completa ó més, segons els permet les ocupacions de cada una. Qui no pot comprar roba, aprofita retalls y no son los botiguers los menos generosos de donar retalls y caps de pessa per aquest objecte.

La sessió abans de Nadal porten lo treball á la Conferencia de Sant Vicents de Paül y l' oferen á Jesús qui ha de nexer. Y Jesús accepta la ofrena y la aprofita en les persones dels nens pobres que nexen á les families visitades per la Conferencia.

La veritat es tant feconda y enginyosa que troba remey y ausili per totes les necessitats; y l' troba sense revolucions y sense desequilibris, lo troba á la quieta, sense platerets y bombo, sense administracions complicades y formalismes inútils, sense espectacles repugnants y sense filtracions sacrílegues.

Alivia al pobre sense rebaxarlo ni cansarlo; ab senzillesa y ab poesia.

¿Voléu res més poétich que la costum abans esmentada?

Jesús vingué al mon, nen petit, y elles li fan la robeta. ¿Qui la portará? No ho saben; ¿que més te saberho? La portará un pobret de Jesucrist, un germanet nostre que vindrá al mon á gemegar y á plorar; pero, abans de nexer, ja s' adelanta la caritat á rébrel.

Elles dexten que altres dames gasten lo temps pintantse y empolaynantse; dexten que 's gasten los diners en glaces, céfiros y demés falornies pels balls y teatres. La societat bona, encara que no se 'n diga bona societat, agraphira més la feyna de les modestes *cusidores* que la vanitat de les elegants.

Tant de bo que á estendre aquesta costum per tot Catalunya, en una ó altra forma ordenada, segons la regió, se contrapuntesen la generositat de fabricants y botiguers y la activitat de les caritatives catalanes.

¡Avant, barretineras, que ara es temps!

S. ABÓ.

CALDEIX

Paròdia, gráfica, crítica, poemat en dotze cants, cent ganyotes y mil badalls, escrit exprés, rompent motllos vells en forma clássica, naturalista y redolínística ab finals aguts, molts punts suspensius y totes les demés herbetes, que, si l' entens, lector, ja farás prou y de sobres.)

Lema: (a) alias!...

I

L' auba apunta á l' Orient... Cantan los galls... Es que ronca mitj mon: mitj fá badalls.

II

Passan dugues mitj' hores... Un instant. Del cel s' inflama tot, lo *salfumant*. (1)

III

Monos se llevan los aucellets, tots sols. Surt entré nuvols; l' *espanta mussols*. (1)

(1) La celistia, l' éter.
(2) Lo sol.

IV

L' éter arreu s' omplena, arreu de llum, per la terra rastreja... que?... farum!...

V

Passan aucells cantant, plens de neguit, es que portan lo cor d' amor tulit.

VI

L' sol s' enlayra tot mut y pensatíu. S' endexondeix la terra, y fa l' ull viu.

VII

L' himne palpita de la vida arreu. Ressonan rialles!... Psitt!! (Axó no es veu).

VIII

Es ja mitj-dia... basqueja 'l mon... tot bull... Cantan les cigales aclucant l' ull.

IX

En idili felís ressona un... bes. Les papallones passan... passan com... res.

X

La tarde avansa ja... la sombra cau!... La vida s' escapa en alé suau.

XI

Canta lo puput, xiula lo mussol; ratxa la perdiu... Se pon lo sol

XII

Tot en calma reposa, tot s' ha adormit menos lo meu caxal... ¡Oh malehit!...

ILIME LAUCSAP.

LO ROVELL DE L' OU

Ho es y de debó la plana de Vich, baix tots estils; axís que dexéu la estació de la Garriga ja vos comenseu á ficar dins les Singleres del Congost, tros ferestech, hermós; passeu la poética parroquia de Vall de Neu, dalt d' un single, voltat d' altres; de tant en tant s' axampla 'l pas formant hermoses valls dibuxades per un caudalós torrent; passat Centelles, ve la pujada forta, l' última pitrada; la máquina esbufega de valent dexant enrera els singles, au; l' últim cop de coll, ja som á la Plana; ¡qué n' es d' hermosa!

No vos ne faré pas una descripció detallada perque no 'n se prou y potser diria algun disbarat, y d' altre banda com sempre m' impressiona l' espectacle artístich, no he descendit á gayres detalls. De moment vos diré: á qui no li agradi, á qui no li fassa esbategá 'l cor, dexeulo que vagi á podrirse pels carrers estrets y pudents de ciutat. Al cap de munt lo Puigmal lo presideix fent de capsal: posats al mitg, seguint la sardana de montanyes que 's veuen, trobeu á la dreita del capsal la serra de Bell-munt ab sa hermosa ermita al sim, seguint pel mateix indret be la Bola, el Puig de la Calma, l' alterós Pla de Cabrera ab lo seu típich santuari ombrejat per gegantins arbres que s' oviran de ben lluny; després, Coll de Abraham, Ayats y Coll sa Cabra; girant sempre, los singles de Tabartet l' Avenç y 'l tall del Ter per ahon fuig aquest riu de la Plana, després d' habershi recargolat furgant per l' exida: tot seguit de Guilleria, la Mare de Deu de Puig l' agulla, y... 'l Montseny goyantse ab el Puigmal com si li fes cara, tot enter, ab los macissos de les Agudes y 'l Matagalls, faxats per la que 'n diuen per la encontrada, la professó d' Arbucies; avall ve 'l Pla de la Calma, que s' enganxa ab lo Tagamanent, terminant tota aquesta bandada ab el forat del Congost.

Tornant altre volta cap al Puigmal y agafant á la esquerra, veyém el Puig Llansada, després la Mare de Deu del Munt y Santa Llussia dessorbre 'l Ter, seguint sempre cap al mateix cantó, les serres de Sant Hipólit de Vastella ab l' hermita de Santa Perpétua, la Serra de Sant Bartomeu del Grau y 'l castell de Gúrp; tot seguit, les costes de la Noguera y un forat que se 'n diu de la font Salada, camí del Llussanés; la hermita de Sant Sebastiá, la Tayeda y les costes de Coll Suspina, ab les de Centellas y Congost acaban de cloure la silueta tan hermosa que volta la Plana.

No m' ficaré a descriur ni anomenar los molts y molts Santuaris de la comarca, ni 'ls molts pobles, ni les masíes que l' enjoyan: d' altres ho han fet y millor, y á ben segur que tots los barretinayres ho saben mes que jo.

Atravessantla ab el tren, alguns no hi veuen res mes que 'ls terrers cendrosos esbarriats d' assi y d' allá y diuen:—Ay qu' es lleig, qu' es trist, Deu m' en reguard d' estarhi.—Mal llamp, baixeu del tren si us plau, camineu un xich, y si no 'n teniu ganes, agafeu cavall ó cotxe que bones carreteres hi han, aneu de un cantó á l' altre y veureu quina varietat tan gran de paysatge, quin conreu per tot, quins prats tan verts, quins primers termes tan variats y quins fondos; casals arreu, grans, hermosos, si gayre be sembla una sola Ciutat de palaus y jardins; y si baixeu fins al Ter, qué 'n direu d' aquelles bores tan arbrades, d' aquells prats tan ben encatífats y d' aquell be de Deu de rescloses que donan pa á tanta de gent... Me recordo d' una tarde que ab un amich vigatá de cor y ánima anarem á la Gleva, Santuari el mes hermós. Ja era tancada la portalada gran y tinguerem d' entrarhi per la porteta del rectó, l' iglesia, sola, es á dir sola no, vull dir que d' assi baix no hi havia ningú; ¡qué misteriós es pel bon cristiá l' entrar dins d' un Santuari y sens pensarhi ovirar allí, en un reconet, la tremolosa flama de la llantia del Santíssim! ¡Lo bon Deu allí dins tancat! esperant un xich de companyia; defora, arreu, los homens que tan d' Ell necessitan bogejant y blasfemantlo... ab quin gust y agrahiment un hom si ajonolla.

Sortirem, y xano xano anarem cap baix el Ter, borejantlo una estona, fins que 'ns tancá 'l pas un torrent que 'n diuen Sorreits; á les hores seguirem ses riberes fins á trovar la font que cercavam, per donar sepultura á dos talls de llangonissa ab son pá corresponent. Seyemhi y goyém: ¡quin recó mes macol! la font sortia d' una esquerra del single, tot roca, y després d' arrossegarse mandrosament per terra anava al torrent, que tenia allí bon eram naltres un llit molt ample tot de pedra blavosa; l' aygua hi rellescava ab poch gruix y per xo anava de banda á banda, ¡qu' era bonich! á la esquerra la resclosa de ca'l Rossinyol, ab una fréssa, pro simpática, al devant s' extenian plans y marges, tot vert y forsa emboscat á claps, á la dreita cap amunt, el torrent s' amagava fent llumanetes dins d' una gran espessor d' arbres grossos y negres, tancant el cuadro un fondo de cel de posta, encés y clapat de nuvols morats.

Acabat lo brenar, ens descalsarem y varem atravessar el torrent; feyem bona dressera y de bon aprofitar perque era tardot; un cop càlsats de nou, ens enfilarem marges amunt; ¡l' espectacle era espléndit! ab soroll d' aygua per orquesta. Varem aturarnos y després d' una estona de contemplarho, sense dir mot, ens mirarem tots dos á l' hora dihent: Vaja, á qui no li agradi la Plana que Deu l' ampari, que prou pena te.

X.

La Formiga y la Mustela.

Una vegada era una formiga. Tot escombrant sa caseta vá trovar un dineret, ella que diu: —Que 'n faré d' aquest dineret, Que 'n faré de aquest dineret? Qui sap si me 'n comprava carnet? Ay no, no, massa té ossets y m' escanyarien. ¿Y si me 'n comprava pexet? Ay no, no, massa té arestes y 'm punxarien.

Pensa que pensarás, ella que sí, se 'n compra una cinteta vermella, se la posa, y se 'n vá á la finestreta. Passa per etzar un bou, y ell que te li diu:—Que n' ets de guapa formigueta! te vols casar ab mí?—Ella que li respon:—Veyám quina veu tens?—Y tot estufat, se posá á bramar. Quan la formiga 'l sentí, digué:—Ay no, no; aneu, aneu, que tota m' espanteu.

Passa un goç, y li succehi lo mateix que al bou. Després d' haber passat molts animals los uns darrera dels altres, vegé venir una mustela qui al ésser dessota la finestra li digué:—Que n' ets de hermosa formigueta! te vols casar ab mí? Ella que li respon:—Veyám quina veu tens?—La mustela que 's posa á xerricar: *Pi, pi, pi*. Sa veu agradá á la formiga, y 'l prengué per marit.

Vá arribar lo diumenge y mentres la formiga la feya petar ab les seves companyes que anaven á celebrar la boda, digué la mustela:—Formigueta meva, me 'n vaig á veure si la carn que tens al foch es cuyta.—Se 'n hi vá, y, quan sentí la bona flayre de la cassola, volgué menjar un bocinet de la carn que s' hi cobia; ella que hi

fica una pota y 's vá cremar, hi ficá la altra y també se vá cremar, hi acostá 'l morret y 'l baf de la cassola li vá fer basca y vá caure á dintre. Pobra mustela, llavors si que 's vá cremar de debó.

La formiga, espera que esperarás. Espera dues hores, n' espera tres; la mustela no tornava. Quan ja no pogueren esperar mes, puix la gana les feya correr, se 'n anaren á dinar, y quan tregueren la carn de la cassola 'n tregueren també la pobreta mustela tota rostida. Oh! quan la formiga la vegé, plora que plorarás; totes les seves amigues també ploraven. La formiga quedá viuda...

Qui es mustela cal que sia gormand, y qui es gormand, la paga. Si no voleu creure aquexa rondalla, aneu á casa la formiga qui encara vos ho contarà tot plorant.

V. DE C.

GAT PER LLEBRA

Mala Esquellota y Camama, be us en podeu alabá, que als lectors cada setmana gat per llebra feu menjá.

Teniu la traydora manya d' esquitxarne los calés á 'n els pobres jornalés dántloshi per blat, cizanya: aixi contra 'l que Deu mana los procuréu estafá: Mala Esquellota y Camama, be us en podeu alabá, qu' als lectors cada setmana gat per llebra feu menjá.

Lo pobre treballador s' afanya, sua, pateix meritis pel cel adquireix si ho pren de Deu per amor. Pro á vltres no us don la gana y 'l feu treballar en va: Mala Esquellota y Camama, be us en podeu alabá, qu' als lectors cada setmana gat per llebra feu menjá.

Lo poble no es instruhit se l' enganya fácilment, fins se n' empassa content lo que li farà neguit. Tota justicia demana que se li digui ben clá: que la Esquella y la Camama se poden ben alabá, qu' als lectors cada setmana gat per llebra feu menjá.

Pobre poble, com t' enganya predicant ilustració! ¡ay que 't roban lo milló...! y al fondo abim t' acompanyan. Fills, de parla catalana, no us dexeu engatussá. Mala Esquellota y Camama, be us en podeu alabá, qu' als lectors cada setmana gat per llebra feu menjá.

Farfatalla del diable, acabéu d' enganyá al poble, vostre procedir innoble es cosa molt detestable. Poble, los céntims t' aña qui 'l mal te vol ensenyá, com la Esquella y la Camama, que s' poden ben alabá, qu' als lectors cada setmana gat per llebra fan menjá.

Bons catalans, escolteu: periódichs axalabrats que 'us ensenyan disbarats no 'n compreu may cap, cregueu; dels céntims, una mangrana val mes qu' aneu á comprá; y á l' Esquella y la Camama ja 'ls hi podéu di ben clá: qu' als lectors cada setmana gat per llebra fan menjá.

L. MATA RATAS.

CORRESPONDENCIA

Estimat Sr. Director:

Permeteu que vos diga quelcom de lo que passa per exa ciutat, ahon gracies á Deu hi ha forces barretinayres; en primer lloch ens la passém fersa magre, puix la falla de feyna fa fredat, moltes fábriques treballen setmana per altra y gracies que no empitjorém.

Hem tingut també una passa d' escarlatina que ha segat d' arrel una colla de plançons tendres, alguns d' ells á fé, ben escullits; se veu que 'l bon Deu ne tenia enveja y abans d' enllotarse pel fangueix del món, los ha trasplantat als jardins del Cel. Greu pena es pels que assí quedám, pro gran conhort es també tindrels tan ben apontats.

Nota consoladora es, en mitg de les fuetades que rebém per nostres pecats, poder consignarli lo succés gros del novenari d' ànimes predicat pel Dr. Estebanell, jove párroco de Barberá: la iglesia parroquia! que es ben espayosa, plena ha sigut de gom á gom, de gent de tota mena, molts d' ells, dels qui han poch la trepitjan. Ab molta eloqüencia lo predicador ha anat desentrotllant una colla de veritats, convencent de veres á molts d' aquells tant durs, y refermant als vacilants; no hi ha dupte que 'l fruyt ha d' esser gros, la llevor me sembla que no ha caygut pas damunt la pedra viva, quelcom se n' endurá 'l diable, però molt ne restará que ab algunes ru-xadetes treurá brotada.

Lo nostre poble encara no ha arribat á aquell grau d' incredulitat de lo d' altres payssos; ab zel se pot fer molt; cada dia nos ho demostra la esperiencia; si fos possible tráureli el renegar, ¡ah, quin tom donaria! N' estich convensut.

Aquí, á pesar de les murriades que s' han descobert entre 'ls que fan *Las Dominicales*, encara no 'ls ha caygut la vena dels ulls als llegidors que, per desgracia, tenim entre nosaltres; sembla mentida que hi hagi tanta llana, ab tanta que se 'n texeix.

Vostre afectíssim

PAU.

Tarrassa, 26 Novembre.

A LA VORA DEL FOCH

Entre ranxeros:

—Pela, que no endevinas que es lo que ve més just á en Lopez Dominguez?

—La Presidencia dels Invalits.

—Tócala, que ho has encertat.

—Y zá un Ministre de la Guerra que sab ahon té la ma dreta?

—Firmar aquest nombrament.

—Ets un trumfo, Tano.

—En que se semblan los juheus patrioters al estira cordetes?

—En que quan la nació s' ofega la acavan d' enfonsar perque no patexi.

—¡Noy, á Valencia quines coses passen!

—¿Qué potser han pescat la lluna?

—Res d' axó. Coses de la llibertat.

—¿Una altra conquesta del pueblo soberano?

—Ca, home, ca. Uns caballs que s' han pres lo dret d' atropellar lo poble.

—Y qui 'ls hi ha donat aquest dret?

—Potser los calsa-vermelles que 'ls guiavan.

—Vaja, no parli mes, algú de la Protectora que 's vol fer célebre.

—Quins dies mes llarchs s' hi passen á la manigua!

—¿Qué no son com los altres?

—Ca, home, ca; diu que tenen mes de trenta hores.

—Tiba, quina gotlla!

—Axís ho assegura lo corresponsal d' un diari de Madrid, anomenat Moroto.

—¿Morot? Ja ho comprench, com es moro, contarà pel calendari de Mahoma.

Hem rebut l' Almanach Catalá que publica cada any la impremta «La Catalana.» Tota recomanació sobra, puix es ben coneguda sa importancia.

Se ven á UNA pesseta y s' envia per correu.

TRENCA-CLOSCAS

XARADA

Hu ab dos es parentesch, la segona una vocal, dos-tercera nom de dona y poble catalá 'l total.

DOS ESTUDIANTS.

GEROGLIFICH

A cólera T

em em em

Bon

A

A k R

SETRILL.

ROMBO

1.ª ratlla, Consonant.—2.ª, Tothom hi es.—3.ª, Anima.—4.ª, Casa dels aucells.—5.ª, Consonant.

RIL-RAL.

TARJETA

Peret Nirders.

SOLSONA

Formar ab aquestes lletres lo nom de dues celebrades comedies catalanes.

GAVENCH.

CONVERSA

—Ahont vas Joan?

—A buscar á ma cosina

—Quina, la petita?

—No la que habém dit entre tots dos.

SERAFI PELAT.

(Les solucions en lo número vinent.)

Solucions als Trenca-closques del número passat

Xarada: Ca-mi-sa.

Geroglifich ortográfich: Europa.

Enigma: M a l g r a t

S a l l e n t

M a n l i e u

T á r r e g a

C e r v e r a

T o r t o s a

S o l s o n a

Creu numérica: Complaure.

Tarjeta: Castellserá.

CORRESPONDENCIA

N. Oller: La rondalla en vers fa per casa.—Un de ca Hicci: Lo contra-refrá, anirá: l' altre dexemho correr.—Pepet Furmiga: No va y plegui.—Nas d' Au; Quan se com testa «mirarém d' arreglarho» vol dir que ho farém quan tinguém temps, axis es que no estranyi hagi vist publicat ab alguna variant un treball seu que fa mitj any nos remeté y axis se li contestá. Per axó amichs com sempre.—Pepet Giup: La poesia «Gloria á Deu» no consona á assona, pero per versos lliures assona y consona mes. Procuri fer quelcom festiu apropósit pera la diada y si no ho remet prest li guardarem puesto.—Gorja: Mirarém de complaurel.—Al-Omar: «La pena del talió» comensa molt be pero 'l final no 'ns agrada. Procuri donarli un altre tom mes bonich y li agrahirém puix V. té lluch.—J. G. Anirá.—Un Selvatá: Molt be, molt be y gracies. Ep. si ho fa axis torni sovint.—Manyá: Plegui 'l ram y bona nit.—J. C. de Vich: es molt defectuós, aprofitarém la vora del foch.—Sorja: aprofitarém voras del foch y no 's dexi aliarre per tan poca cosa.

Estampa LA CATALANA. Dormitori de Sant Francesch.